

отмъсти за надменните отговори, които му ^{беше} пращал? Какво ли го очаква? Тъмница? Смърт? Ах, нека, нека го убият! По-скоро. Смъртта е за Бодуен желана утеха, освобождение. След ^{загубата} ~~смертта~~ на жена си, след ~~загубата~~ на най-добрите си хора, след позора на поражението, какво полза от живота? А кой знае, жестокият ^{мк} ~~жестокият~~ баварски варварин ^{от} може да го ослепи, или да го мъчи ^{от} ~~без~~ да го умъртви ^{мъчи}. Това беше наказание от Бога. За неговата надменност. За опустошението на Константинопол ^{мал,} ~~загубата~~. За гдето се бе отклонил от първоначалната свята цел на похода... И в очите на императора отново пробива диря на неизказана печал, и ^{но} ~~къси~~ разкалния ².

Калоян пристъпи към него. Подпря му ръка. Крепко стисна бледата му десница.

Момчето ^{да издържи с гордост, но и да е горд...} - Ти си един голям храбрец... Вначеството ти ме удивлява. Той взе императорската сабя и му я подаде, - вземи оръжието си.

Латинецът впира очудено взор в очите на царя. Протяга ръка, взема сабята си. Какво е това? Защо варваринът постъпва така с него? Измама ли е? Подигравка ли?

Изведнъж той разбира. Разбира огромната си грешка и сякаш цял рухва под тежестта на вината си. Едно време тази ръка се бе протегнала към него с предложение за помощ и приятелство... А той - безумец - я бе отблъснал тъй грубо, тъй глупаво...

И Бодуен забравя всичката си гордост, цялото си достойнство на ^{кралски} ~~кралски~~ роднина, фландърски граф и ^{кмет.} ~~латински~~ император.

Горчиво разкаляние свива гърлото му. Хубавото му лице се ^{и срам.} ~~сгърчва~~ от мъка. Той поклеща глава, закрива ^{от} ~~лице~~ с длани. Шепотът му едва се чува:

- Луи дьо Блуа... Пиер дьо Бетлем... Жан д'Ари...

Сълзи дадават гласа му. През затворените му очи израства страшното видение на разрушената му империя, хилядите трунове на верните му фландърци, бургундци, шампанци, окървавеното лице на